

LILY A MAGOR 2
POVÍDKY POVĚSTINY

Jaroslav J. R. Tylich

---

*Pověstina, ten divoký kraj v srdci Európy, v našem světě neexistuje.
I následující příběh byl realitou pouze lehce až katastroficky inspirován.
Na oplátku ji amatérsky paroduje.
Což zní jako pěkný šunt. Pakliže ale máte kapku času...*

To bylo tak:

5

LILY A MAGOR 2

3

POVÍDKY POVĚSTINY

---

*Dívka i mladík se rozkročili, zády k sobě.
Lily a Magor.
V těsné blízkosti, napřímení a paličatě odhodlaní.
„Hej, Lily...“
„Hmm?“
„Podáme si je společně.“*

Kapitola 2
STARÝ SVĚT

Lily, devatenáctiletá studentka, nesnášenlivec ranního vstávání, profesionální prokrastinátor a amatérský zakopávač o nehýbající se nábytek... Lily se probudila. A rozhlédla se:

Obvykle na „probouzení se“ nebývalo nic zvláštního. Tedy pokud se neodehrálo v brzkých ranních hodinách, kdy pro některé představovalo úspěch hodný ovací. Případně důvod k předsevzetí, že do Vánoc už nic podobného zkoušet nebudou.

Nicméně Lily nerozhodil čas, ale místo, kde procitla: peřiny z bílého hedvábí a sametu, nábytek ze zdobeného masivu, vysoký strop, obrazy, ...

Dívka obvykle bydlela na koleji, kde nábytek tak možná snil o novém lakování a povlečení se radovalo z opravdu účinného pracího prášku; zde vše obklopoval závoj až neprakticky drahého (i ryze nepraktického) luxusu. Zaraženě zamrkala a pootevřela ústa:

„Doufám, že jsem za tohle neplatila kredit... tkou...“

A vzpomněla si: kruhový stůl, roztráštěný telefon, ledové paže, šílené oči. Zlomená kreditka v její ruce, odpadající lidská hlava, kterou neznámý komorník zvedl, rozdrtil a její obsah vymačkával do poháru.

„No do prký-“

8

V předchozí Kapitole jste viděli
Zápis #I: Ne tak úplně úspěšný únos

17. máj 2019

Lily se teoreticky zdárně dožila devatenácti let a coby potomek nového tisíciletí pohrdala drahými nesmysly jako nevědomostí, válkou a nepovedeným dabingem. Ananas na pizze byl „oukej“, ale zlaté lemování nábytku všude kolem působilo poněkud, pardon, ale *bléé*.

K Lily patřil neodmyslitelně i Magor, zdánlivě náhodný kolemjdoucí (až na ty granáty), nositel skrytých plamenometů (popravdě docela viditelných) a pojídač čokoládových dortíků.

Magor, malá, lokální, jednočlenná apokalypsa. Na nohách. Kráčel světem, který se zatím úspěšně nenechával strhnout jeho

„magorovostí,“ ale také se méně úspěšně pokoušel svérázného mladíka zlikvidovat. Jakoby zeměkoule řešila zánět slepého střeva: věděla, kde byl problém, ale bez pořádné operace se jej ne a ne zbavit. Mezitím jí Magor pěkně komplikoval Friggaiu. A potažmo i celý navazující týden. Ne-li rovnou věk.

Lily a Magor. Dvě šílené duše, jež si k sobě nacházely cestu. A třeba i našly. Snad... pokud tedy ona cesta sama nezdrhla jako první. I silnice mívaly pudy sebezáchovy. Minimálně je zvládaly objevit ve chvílích, kdy se výše zmíněná dvojice ocitla nablízku. Nechtěli jste stát mezi Lily a jejím Magorem. Ani když vaši existenci tvořil bytelný asfalt.

Své o tom věděla jejich kamarádka Jane. Kdybyste se jí zeptali, odpověděla by vám nejspíše:

Totíž, když mám popsat své nejlepší přátele, váhám, zda je vychvalovat či hořkovat nad jejich úchytkami. Nebo zda dělat obojí. Zajímalo by mě, zda i jiní lidé mají podobný problém s nejlepšími přáteli. No, každopádně k Lily a Magorovi...

Budou o nich vyprávět oba naši vypravěči. Taky na sebe spoustu zajímavých věcí prásknou sami. Většinu, až já tady už nebudu. Ale v této knize ještě nezemřu. Čtěte s klidem dál.

Tedy – Lily. Přijímá komplimenty stejně jako lidožrouti vegetariánskou osvětu: chápou ušlechtilost celé té myšlenky, přesto však cítí, že je na tom něco špatně. Lily neví, jak reagovat na chválu. Což plně chápu. Ale jak říkavala Magorova babička o svém milovaném choti (budiž mu urna na krbové římse lehká): holt se s tím vyrovnáme. Asi. Nějak. AaaaAAA!!

Zrovna dnes ale komplimenty Lily příliš netrápily. Vždyť ji unesli! Sice už dávno dospěla k názoru, že klid a pohodlí se stávaly pouze lidem okolo, ÚNOS byl ale již trochu MOC! Navíc omylem dekapitovala svého věznitele, zatímco Magor mobilizoval všechny přátele a vyrážel jí na pomoc...

Zkrátka, Lily a Magor, nevšední páreček. Ale někdo si je třeba i zamiluje. Třeba.

Lily si vskutku již zvykla na život plný nepřejících okolností, jež jí házely metaforické klády pod velmi nemetaforické nohy. Na druhou stranu, pokud se do něčeho opravdu opřela a makala dlouho, dlouho

---

a soustavně, znovu a znovu (a znovu) se pokoušela a snažila se, občas nakonec „nějak“ uspěla. Většinou alespoň lépe, nežli „nijak“.

S postupem času zaujala postoj, že si za většinu malérů mohla sama. Vybírala si prostě samé beznadějně a těžké (či neskutečně blbé) cíle. Povětšinou i velmi krásné, často ale jen a pouze padlé na hlavu. A nesmyslně komplikované. Jako třeba Magora – proč se zakoukala zrovna do takového kre****??!¹

* * *

Magor se nervózně ošil. Cítil, že cokoliv jej čekalo, v sobě zahrnovalo pár facek, nějaké to sexy namakané dívčí koleno zapasované v citlivých partiích a dvě nebo tři upřímná objetí.

Usmál se. Cokoliv jej čekalo, prodere se přímo skrz. Až k Lily. A jak ji znal, nezhálela, ale kráčela mu naproti. S čelem paličatě nakrčeným a vystrčeným hezky pěkně kupředu. To byla jeho Lily. A on její Magor.

Znovu se ošil. Pravda – ještě předtím musel něco udělat s Rogerem, svým kabátem. Raději by vzal zavděk pár namakaným dívčím kolenům, než aby švadlena Hanka zjistila, v jak dezolátním stavu se její výtvor ocitl. Pravděpodobně by snesl i několik kulek. Žádné protesty proti granátům. Cokoliv zvládal lépe, než zklamaný dívčí pohled. Jedinou výjimkou byla Lily – ať se na něj tvářila jakkoliv, přísahal by, že jí to vždy až neskutečně slušelo.

Lily... musel ji najít. A ideálně zjistit, jak tahle patálie vlastně začala. Oněch „začátků“ bychom našli povícero, avšak jeden stočil předivo osudu výrazněji, než ostatní:

Európa. Starý, vrásčitý kontinent. Malá dáma, tančící ve víru historie, na rytmy veselé i rmoutící. V jejím srdci tepal divoký kraj, skrytý v malé kotlině, na severu lemované Velkou strží; strmým, ale krásným pohořím. Kraji říkali Pověstina a její valnou část zabíralo ohromné jezero Un, opředené mnohými legendami. Jeho jméno

1 „Do poníka“. Kdykoliv kterákoliv z postav pronášela nepatřičnou kletbu či nadávku, jsme si zcela jistí, že zamýšlela říci „poník“. Možná dokonce „poníkovský poník“. Eventuálně „do poníka“ či oblíbené „do poníkovského poníka!“

ve starém jazyce znamenalo „čirý“.

Hlavní město Pověstiny zvalo se Soule. Bylo mladé a vyrostlo na východním břehu Unu, odkud se táhlo takřka až k východním hranicím svého státu. Soule, živá, tepající megapole. Větší, než metropole, ale na megapoli stále relativně malá.

11 A právě v Soule dnes usedal za volant Magor. Právě v soulské fakultní nemocnici včera ležel, bezmocný pohybu. Právě v soulské kavárně Začátek i Konec se setkávaly Bravo Kachny a považovaly ji za svůj domov. U oné kavárny se před čtyřiceti hodinami střetli s vymítači, agenty stolecké církve. Magor skončil ve špitále. Více kvůli Lily, pokusu o polibek a nepřilíš prostorné, šikmé plechové střeše, než kvůli přestřelce. Dívka jej do nemocnice doprovodila, samozřejmě. Následně, jak to tak již bývá, slovo dalo slovo, zápletka dala krátkou, lokální zombie mini-apokalypsu – a Lily z nemocnice unesli. Vše se tak nějak semlelo včera.

A dnes, v Den Friggy, se Magor porval s jistým Panem Arr, aby zjistil, kam jeho skoro-přítelkyni unesli. Ona totiž Lily jejich vztah ještě nestihla oficiálně odkývat. Když vás v bezvědomí odnášejí přehozenou přes rameno, nekývá se vám nejlépe.

Unesli ji na Jih. Odkud k nim, jak Magor tušil, před dvěma dny dorazil spor, do něhož se Bravo Kachny zčásti omylem a zčásti zaplaceně zamíchaly. Živily se koneckonců jako žoldněři. Přeci nebudou střílet úplně zadarmo.

* * *

Studené světlo osvětlovalo akvárium a skrze hladinu vrhalo živé stíny na dřevěný strop. Lily ležela a ostříla na mihotání nad sebou, zatímco v hlavě jí do sebe zapadaly detaily uplynulých dní:

Nemocnice, chodící mrtví. Tommy, její bratr, trhaný na kusy. Výbuch, sklepení, hlava odřezávaná od trupu. Pohár krve a jiných tekutin –

Prudce se posadila. Krátké, pisklavé zavřeštění. Sklopila oči. Z příkrývky na ni dotčeně zírala drobná, útlá černo-bílá opička.

„Žofinko?!“

Opička se pár skoky dostala paničce na výstřih a roztažené pacičky

---

položila kolem jejího krku. Alespoň do té míry, jakou krátkými končetinami zvládla. Roztomilé gesto připomínalo titěrné objetí. Její chlupatý čenich nepřestával radostně brblat.

Lily se usmála a dvěma prsty přejížděla Žofince po hlavičce a šiji, až sebou zvířátko blaženě ošilo.

„Ach jo, mrňousku,“ vyjma silného zmatení se dívka cítila dobře: tělo odpočaté a rozlenošené, hlava čistá a pomalu chápající současnost, „omlouvám se. Neboj, jsem v pořádku – i když orosený půllitr by se teď hodil.“

Hlazení hebké srsti ji uklidňovalo. Vzhlédla k nehybné postavě u dveří.

„Veneziano?“ Lily pokývla k novinám položeným na nočním stolku. Strach kdovíproč ustoupil, snad díky Žofince? Převládla zvědavost.

Albert nakrčil přísné, uzounké obočí v protáhlém, vrásčitém obličejí.

„*Venexiàn* po našem, má paní. Taliánština je zde řídká. Přejete-li si, 12
mohu vám překládat.“

Dívka se zamračila, když se pokusila porozumět hlavnímu titulku. Ano, nebyla to taliánština, i když slova se podobala.

Potrásla hlavou. Musela najít Tommyho. Hned, jak –

„Řekl jste ‚*má paní*‘??“

* * *

„Ne, tam nejedu!“ Magor si uraženě založil ruce na prsou. „Jsou tam jen samí náfukové a vůbec – strašně tam vaří!“

„Ruce na volant! Vrat' TY RUCÉ na TEN VOLANT!“

„A jo... pardon...“

„A drží tam Lily,“ Nianne, sytě opálená dívka s nepřirozeně zářícíma, jasně modrýma očima, si strčila pramen polodlouhých vlasů zpátky za ucho; post Magorovy navigátorky a spolujezdkyně jí drásal nervy – značně více, než by kdy očekávala, „nemáme na výběr.“

„A... a... a co třeba počkat, až jim s ní dojde trpělivost a vrátí nám ji?“

Nianne váhala jen chvíli, než pokrčila rameny.

„Jasně, že nemůžeme!“ Magora se její reakce upřímně dotkla. „No tak! Já tady nemůžu být hlas rozumu – jsem přeci *Magor!*“

Nianne ostentativně uchopila obě zápěstí jeho zuřivě gestikulujících rukou a přirazila je zpátky na volant. Prýštila z ní velmi konkrétní emoce: za tohle jí ani *náhodou*, ni *vzdáleně*, a již vůbec ne *teoreticky* dostatečně neplatili:

„Všimla jsem si. Ani netušíš, jak moc jsem si všimla.“

Friggaia, pozdní odpoledne. Jarní slunce ověnilo zašedlá oblaka zlatavým závojem. V části Pověstiny pršelo, v části se lidé kochali košatou duhou.

Víkend klepal na dveře a líná bezstarostnost se snoubila s chutí užít si volnou chvíli. Vzduch voněl vlhkostí, zatímco za oknem malé kavárny na hranici pěší zóny v Soule se u stolku tísnila skupinka extravagantních individuí. Pětice Bravo Kachen dávala či přesněji vnucovala interview jisté válečné reportérce:

(Kavárna se jmenovala Začátek i Konec; ani ne dva dny zpátky Bravo Kachny lehce zdemolovaly její nejbližší okolí.)

13 „Tákže,“ Syčák se rozvalil do křesla a potáhl z doutníku, „jaká že byla votázka?“

„Ehm,“ reportérka s červenou čapkou sklonila pohled k poznámkám a nervózně si protočila pero mezi prsty, „víte, myslela jsem si, že se setkám se slečnou Jane...“

„Nene, myslím tu předtím!“

„Aha – to jsem se ptala ,kdo že to jste‘?“

„Ach, jistěže! Vono se mi totiž zdálo, že ‘ste zkusila takovou tu pasivně agresoidní vourážku, abych tak řek, víte?“

„Děkuji, vskutku jsem se o ni pokusila.“

„Jane tady teď bohužel není,“ Tejpka si jednou rukou pohrávala s lízátkem, druhou ležérně zastavila Syčáka, tasícího revolver; očima sledovala, jak se přes pěší zónu prohánějí dva mladí holubi, „ale máte nás – slušná cena útěchy, nemyslíte?“

Novinářka polkla (neušel jí varovný podtón žoldnéřčina hlasu) a raději si ponechala upřímné odpovědi pro sebe.

„No, víte, když ono vás nepřišlo ani všech šest,“ či alespoň část oněch upřímných odpovědí, „a ani nevypadáte úplně svěže.“

Pravděpodobně narážela na silný obvaz na Tejpčině krku a Maníkovu zasádrovanou paži. Nicméně otočila stránku svého

deníku na nový list a připravila si pero.

„A váš... poslední –?“

Na chvíli nastalo ticho, během kterého si Šestka soustředěně šťouchala párátkem mezi zuby, než Syčák protočil oči v sloup a podal jí Buranovo zrcátko.

„Poslyšte,“ liliput se pomalu nadechl a vydechl, „von má Magor tak trochu –“

„Průšvih!“

Magor si ještě před odjezdem spěšně prohlížel svůj kabát – ožehlý, plný třísek a omítky. Překvapivě málo děr, nová tkanina něco vydržela. Stejně jej na zátylku šimral nepříjemný pocit, že ani štít z čokolády jej nezachrání před Hančiným pohlavkem. Magor nesnášel Hančiny pohlavky. A zklamané pohledy.

Seděl v oranžové limuzíně, kterou si zrovna pořídil. Dostal na ni slušnou nabídku: stačilo vyhodit šoferovo prostrílené tělo, vzít si klíčky a chvíli nadávat na britonnský výmysl s převráceným řízením. Magor by takhle auta nejraději vyhodil oknem, posbíral je, nacpal do výtahu, vyvezl ještě výše a klidně i s výtahem vyhodil znovu. Jenže zrovna teď po ruce žádný výtah neměl. Ani dostatečně velké okno.

Na druhou stranu, díky svému otci Kalininovi zvládal řízení i hlavou dolů. Zrovna teď ale preferoval volant na staré dobré levé straně. Pravda, jindy jej uvítal zase na pravé... záleželo na momentální náladě. Dnes se cítil na levačku. A likvidování výtahů. Doslova.

Nianne se usadila na místě spolujezdce. S dívkou, jejíž oděv značně odhaloval celotělové tetování s motivem rostlin, se seznámil před několika minutami. Navzdory pudům sebe-víceméně-záchovy se rozhodl jí důvěřovat. Prozatím. Nianne nyní se stoickým výrazem, zvýšeným tepem a křečovitě sevřeným drždlem postupně bledla a zavírala oči, když mladík začal předjíždět v jednosměrce v protisměru. (Logicky nemožný úkon, který ovšem Magor očividně zvládal.)

Ještě než nastoupili do limuzíny, zastavil se Magor u bílého plůtku před bungalovem, který postupně pohlcovaly plameny. Možná je měl z části na svědomí. Možná z velké části. Jeden z jeho granátů určitě.

Právě zde vyhrál poněkud nevyrovnaný střet s realitou, která nadřžovala jistému Hugovi a jeho ochrance. Naštěstí mladík realitu úspěšně vyignoroval a odkráčel po svých – zejména díky Nianne, která se sice objevila, až když bylo po všem, ale bez jejího záhadného mysticko-magického mamba-jamba by se Magor z podlahy již nezvedl. Nalila do něj totiž svou krev. Neobvykle výživnou a životbudící krev, jen co byla pravda. Chutnala trochu jako kuře. Jako sladké, tekuté, sakra dobré kuře!

Předtím, než vyrazili, se Magor ještě zastavil a prohlížel si nízký dům, po němž se plazily ohnivé jazyky. Hasičské houkačky řvaly nepříjemně blízko a Nianne, opálená tmavovláška ve sporém oděni, se opírala o kapotu jeho nového vozítka.

Ten bungalov mu nijak neublížil. Stál tady dlouho, sloužil poctivě a věrně a nebyl důvod jej ničit. Chudák měl jen tu smůlu, že se do něj nastěhoval nepříjemný škůdce.

15 Magor sledoval planoucí došky a přikývl. Každý bral zodpovědnost za svá rozhodnutí. I domy.

Rukou poklepal na ocelovou branku, součást bílého oplocení bungalovu. Vysadil ji, vytáhl z kufru limuzíny lahvičku s olejem, promazal závity, nasadil branku zpátky, vyzkoušel, zda vrzání zmizelo... a ladným, plynulým pohybem, zakončeným decentním cvaknutím, ji dovřel.

Slíbil to – když před několika minutami vkráčel na pozemek, aby daroval několik výbušnin místnímu pánovi (říkalo se mu „Pan Arr“) – slíbil té nešťastně vrzající brance, že pokud přežije, postará se o ni. A když pak usedal za volant, kdy mimoděk podrbl za uchem Ivana, bílého chrta pana Arr uvelebeného v části pro pasažéry, usmíval se. Nastartoval a kola limuzíny se s praskáním rozjela po šterku. Sousedé vylézali na ulici a hleděli k hutnému kouři, který stoupal k ocelovému nebi.

A nyní, o několik minut nebývale kreativního řízení později, Magor také mrkl přes zpětné zrcátko na vzdalující se dým. Někde pod ním stál bílý plotek, s ním ocelová vrát-

Z myšlenek jej vytrhla dívčina rázná ruka, která uprostřed jeho výletové jízdy pěší zónou (ani si nevšiml, kdy na ni najel... nebo zahrnul... nebo jak se sem vlastně dostal) strhla volant ke kraji a štíhla

---

noha se mu propletla mezi kolena, kde dupla na brzdu.

„Já se tady nebudu -... idioti... mužský... do pr****!“

Nianne Magora s překvapivou silou přemístila („skopla“ bylo možná výstižnější) na sedadlo spolujezdce, zatímco se s ledovým potem na čele a viditelnou úlevou v duši uvelebila na místě řidiče. Na hlavu si narazila šoféřskou čapku s bílým kšiltem a dvěma průstřely. Když už plnila úkol kurýra, přepravujícího šilence k Celestiánovi, hodlala jej provádět se vši parádou.

Limuzína se znovu rozjela. Mladík si uraženě založil ruce na prsou a beze slova se díval z okna. Načež se vrátil k předchozímu rozjímání... a přes vlastní uraženost se pousmál:

Sliby se měly plnit. I ty dané starým, vzrjajícím brankám.

„– vodpor k lidem vod novin,“ Syčák se pokusil o jakési smířlivé gesto rukou, v níž svíral dýmající doutník.

„A z televize,“ Tejpka pokývla hlavou na stranu a mimoděk si zapletla prsty s těmi Maníkovými.

„Taky z rádia,“ Maník ji na oplátku políbil do vlasů.

„Nezapomeňte na internet!“ Šestka se zvedla pohled od telefonu a široce se zazubila.

„Sdělovací i komunikační prostředky obecně,“ Buran jim pokynul sklenkou sytě rudého vína.

Novinářka si povzdechla a pozvedla telefon, kterým rozhovor nahrávala. Druhou rukou uchopila pero.

„Dobrá, tak tedy ještě naposledy – abych to náhodou nespletla –“

Reportérka nejraději nosila šedou károvanou košili s vyhrnutými rukávy, černou oblekovou vestu a potítko téže barvy. Kolem krku si motala bílo-černou kostkovanou šálu, zatímco vlasy zakrývala ohmatanou červenou čapkou s kšiltem, která současně sloužila jako neoficiální stejnkroj jejich redakce. Okolní svět pozorovala skrze kulaté brýle s masivními stříbrnými obroučkami.

„Tejpka?“ při každém jméně pohlédla na jednoho spolustolovníka.

Řečená přikývla; její křiklavě růžová taktická bunda zářila na celou kavárnu, stejně jako obří popraskaný mrkající smajlík (s vyplazeným jazykem) natištěný přes hrud' i záda. Zčásti jej zakrýval nebývale dlouhý cop plavých vlasů, na temeni osazených šedým baretem.

„Maník-“

„Tak, tak. Po babičce,“ hnědorudá letecká bunda, švihácky ulíznuté tmavé vlasy, zrcadlové aviatické sluneční brýle. Muž s obličejem filmové hvězdy spokojeně pokynul a křenil se na celý lokál.

„Buran?“

Postarší gentlemán s dlouhými šedivými vlasy sepnutými stuhou do ohonu, oblečený do večerního smokingu (včetně bílého motýlka), elegantně se opírající o sloup vedle stolku, přisvědčil vinnou sklenkou na znamení souhlasu.

„Dále... Syčák?“

Mužík velikosti rotvajlera (nebo trpaslíka... prostě liliput) s lesklou pleší a alespoň třiceticentimetrovým knírem si v levačce pohazoval stříbrnou mincí. Na očích drobné kulaté sluneční brýle, při vyslovení jména pozvedl ukazovák:

„Velký 'S' a tvrdý 'Y', chápem?“

„Jistě, jistě. A nakonec,“ reportérka zaváhala, „prostě... 'Šestka'?“

17

Dívka po její levici přestala horečně ťukat do telefonu a obdařila ji zářivým, podmanivým úsměvem. Rovněž zamrkala velkýma tmavýma očima. V rozepnuté riflové vestičce s tvídovým topem vypadala jako školačka.

„A zároveň bývalá Pětka?“

Dotyčná přikývla a usmála se ještě zářivěji. Dokonce zdvihla palec a reportérka by přísahala, že přestože krom úsměvu nijak nepohnula rty, zaznělo nad stolkem rozjařené „lajk!“

Profesionálka od novin na ni koukala, přičemž cítila, jak její profesionalita pomalu ale jistě balí kufry. Načež se ovládla, přinutila profesionalitu vybalit, pomalu zastrčila telefon i notýsek s poznámkami do koženého obalu a s nepatrnou úlevou podala svým respondentům ruku:

„Děkuji mnohokrát za váš čas, s revizí se ozvu do tří dnů.“

Skupinka ještě chvíli seděla, zatímco nevelká silueta reportérky mizela v davu na plácku dlážděném kočičími hlavami před kavárnou Začátek i Konec.

Právě jí povyprávěli svůj příběh. Možná trochu obsírněji, než bylo nutné, ale... ona si to nějak přebere. Koneckonců, ukecanost měli v životopise mezi třemi nejvýše hodnocenými „kvalitami“. Lépe si

---

vedly už jen v demolicích a improvizovaných oslavách narozenin. Vše samozřejmě zcela nezbytné vlastnosti pro úspěch na poli nájemných zabijáků.

* * *

Vidlička cinkla o talíř.

„Pardon,“ Lily se zarděla a učinila nový pokus o nabrání míchaných vajíček.

Seděla v ohromných peřinách, na klíně táč se snídání, horkým čajem, ledovou kávou, hromadou sušenek a bílým narcisem v úzké, hranaté porcelánové vázičce. Nebyla zvyklá na obskakování. Velmi ráda dělala druhým radost, chystala pro ně pohoštění, vymýšlela hry, vybírala deskovky, ...

Ale moc nezažila – vlastně vůbec ještě nezažila – aby jí komorník obdařil miniaturní verzí čtyřchodového oběda, postavil se bokem a jako solný sloup pozoroval každý její pohyb. Když nad tím přemýšlela, možná se v obdobné situaci neocitla většina lidí.

Dle jejího odhadu bylo pozdní odpoledne, nebo se již rovnou schylovalo k večeru. Její snídaně tak představovala pozdní svačinu, možná spíše večeři. Momentálně ji ale trápily palčivější starosti. Absolvovala s komorníkem, Albertem, krátkou a poměrně ostrou hádku. Vyjádřila přání neprodleně vyrazit domů či alespoň použít zdejší telefon. Obojí ale komplikoval místní interní spor: Lily svým mimoděk-useknutím hlavy pánovi místního Rodu rozpoutala boj o nadvládu, jehož byla sama součástí. Neboť...

„Oka.² Můžete mi to prosím zopakovat ještě jednou? Jsem nyní vaše –“

„Hlava Rodu, ano, má paní.“

Lily si zamyšleně vložila sousto do úst. Krátce jej požvýkala a polkla.

2 „Oka“ nikoliv ve smyslu zrakových bulv ni děr v silonkách. Jednalo se o takzvaný „lilyismus“, aneb výraz, který Lily vytvořila svým osobitým zlozvykem překrucovat cizokrajná slova. Zkomolila třeba klasické „óká“, neboli „ou-kéj“, respektive „OK“ na „oka“. Znamenající prostě „v pořádku“.

Lily tímto i jinými lilyismy nakazila své přátele a nejbližší okolí. Doporučujeme se obrnit, ještě na ně narazíme. Mnohokrát.

„A když nechci?“

„Obávám se, že s pouhým nechtěním se nespokojí, má paní.“

„Heh?“

„Budou chtít důkaz, že názor již nezměníte, mladá paní.“

„Ach tak.“

„Preferovaně vaši hlavu, má paní. Nejlépe spolu s dalšími životně nezbytnými orgány a částmi těla, roztroušenými po širším okolí.“

Budova kolem nich se otřásla. Dveře pokoje se otevřely. Lily zvedla oči. Uvítala by nějakou tu chvíli, kdy by se mohla oddávat vlastní panice, ale... dovnitř vešli děti?

„Bruno a Dana. Naši nejmladší a v současnou chvíli vaši nejvěrnější, má paní.“

19

Lily zamrkala. Chlapci a dívky mohlo být tak čtrnáct, možná patnáct. Ten věk, kdy měli pokoutně získávat nemravné časopisy, klikat na internetu na nebezpečné odkazy a vášnivě teoretizovat o důkazu dospělosti a nepochopitelnosti opačného pohlaví.

Poznala, že byli dvojčata, ale jen ztěží; hlavu, ruce i trup jim kryly obvazy a oděv z velké části zdobila krev.

„Zdrželi jsme je v západním křídle,“ Bruno pozvedl paži, aby mu Dana mohla utáhnout bandáž, „brzy budou na schodech.“

Albert pokývl.

„Děkuji za hlášení. Vraťte se na pozice, než naše paní v klidu do-“

Lily zvedla ruku. Gesto měla nacvičené díky Magorovi, Tommymu, Monice, ... no zkrátka všem těm svým krásným, skvělým, neskutečně ukecaným kamarádům.

Děti?!

Albert zmlkl. Dívka odložila táč stranou, kopl do sebe kávu, podala měsíček pomeranče Žofince, která se jí usadila na rameni, a rázným tahem ze sebe shodila nadýchanou peřinu.

Jenom děti...

Spustila nohy z postele, postavila se, protáhla se na špičkách, pak dolů k podlaze, prokřupala krční páteř – zatímco Žofinka jí při rychlých pohybech zkušeně přeskakovala z jedné tělesné partie na druhou.

Vážně si tady někdo myslí -

Když se konečně narovнала, uhnízдила se jí opička ve výstřihu. Srdce

---

paničky bilo rychle a příjemně hrálo; současně ale zvířátko cítilo, že se dívka velmi, velmi zlobila.

- že tohle je normální???

Přistoupila k postavičkám u dveří. Doutnaly v ní vlny něčeho silnějšího než moře a dunivějšího než Magorův hladový žaludek. Nevěděla, proč, ale momentálně by si dala zápas v páce klidně s celou rodinkou steroidovaných mamutů.

Opatrně dvojici objala.

„Někde tam v peřinách je sváča pro malou školní třídu,“ šeptla s úsměvem, „dejte si, nappěte se a odpočívajte,“ Bruno i Dana byli sice studenější, než se na živé tvory slušelo a patřilo a Lily neušlo, jak se jim drobnější šrámy hojily doslova před očima, pořád to ale byly děti. „A děkuji. Omlouvám se, zbytek již vyřídím sama.“

„Má paní, pokud mohu radit,“ Albert natáhl paži.

„Áno?“ Lily protáhla slovo, jako když přistihla mladšího brášku, jak smazal její postup v oblíbené videohře. Nebo vytrhal stránky z její milované knihy a dělal z nich vlašťovky. Nebo... 20

Albert sevřel prsty na kovem zdobeném, vysokém sloupu postele a druhou rukou jej uťal co nejnižší.

„- švih vychází z kolen a zad,“ podával dívce čerstvě vytvořený kyj, „a nezaškodí co nejvíce využít vlastní váhu.“

Lily sloup váhavě převzala, podívala se komorníkovi do kamenné tváře – a přikývla. Pousmála se, zkusmo improvizovanou zbraní mávla a vysekla Albertovi nemotorné pukrle.

Budova se otrásla znovu.

Vydržte, Tommy, Magore, hned budu u vás.

Z chodby zazněly spěšné kroky.

Jen tady něco vyřídím.

* * *

Celestián, bývalý kněz, dnes přezdívaný pouze „Lékař“, patřil k vysoce postaveným mužům. Doslova. Jeho dva metry šest centimetrů zkrátka (nebo spíše zdlouha) vybočovaly z davu. Směrem nahoru. Šatníkem mezi okolostojící naopak vcelku zapadal: jednoduchá pelerína šedoběžové barvy s hromadou kapes, pověšená

na ramenou. Šedá vesta, bílá košile, shovívavý úsměv ve hranaté tváři, zdobené udržovaným van dykem.³

„Kdo vás zdržel?“ čekal na Bravo Kachny v hale souleského hlavního nádraží, kousek od turniketu s výdejem jízdenek.

„Reportérka!“ Šestčín obličej zářil nadšením jako vždy. „Budem slavní!“

Celestianovi vypadlo kafe z ruky. Nastala chvíle ticha, obsah kelímku mezitím kalil leštěné dláždění. Bravo Kachny se kolem Lékaře semkly, v opálených a zjizvených obličejích potěšené výrazy:

„Ale zmizela dřív, aby nepotkala malého brášku, páč -“

„... von nesnáší tydlecty... reportéry...“

„- kdy že tu vlastně bude?“ Šestka se netrpělivě rozhlédla, jako by doufala, že se Magor užuž vynoří zpoza rohu.

„Reportérka,“ Celestian vytáhl kapesník a otřel si jím čelo, „samozřejmě. V pořádku.“

„Ale neboj, nic podstatného jsme nevyslepičili.“

21 „Nejsme žádný nýmandi z vidlákova!“

„Pokud samozřejmě nebereme v potaz původ některých z nás,“ Buran se s nonšalantním gestem uklonil Tejpce a Maníkovi. Žena si na světlé vlasy v copu posadila černou čapku s kšiltlem, při řízení ji nosila místo baretu. Rozpuštěné jí nejdlejší prameny sahaly až ke stehnům.

Bravo Kachny, malý žoldněrský tým, banda úderných zabijáků.

„Jen jsme řekli, jaký prácičky berem -“

„- že neděláme civilisty -“

„- tedy krom pozorování a tahání informací -“

„- ale ne likvidace ani únosy -“

„- a že berem zakázky enem z vurčitých zemí.“

Ne zrovna nejbystřejší banda, jak si Celestian bolestivě uvědomoval.

„Nechcem problémy s podělanýma bezpečnostníma kancelářema,“ Syčák si nakvašeně připálil tlustý doutník.

Upřímně řečeno, co mohl Lékař očekávat od rodiny, která vychovala

3 Aneb nejprofláklejší sestřih vousů všech dob, kromě období ramého paleolitu, kdy v módě převažoval neudržovaný celotělový porost. Van dyke značí strniště či libovolně dlouhé ochlupení zanechané pod nosem, podél úst a brady. Velmi stylové a značně okoukané. Záleží, který rok se zrovna píše a který komiksový hrdina je v módě.

a vycvičila Magora, slavnou chodící katastrofu? Ale měli výsledky. Dobré výsledky! Což mnohé vysvětlovalo. Třeba, že úspěšnost v jejich oboru pramálo souvisela s inteligencí. Či selským rozumem. Mozkem obecně.

I když (přemítal Celestián, zatímco z kafematu vytahoval nově naplněný kelímek), pravděpodobně v mozku skrývali klíč k úspěchu: porouchal se jim tím „správným“ způsobem.

Cesty Víry byly nevyzpytatelné. Úplně viděl Tvůrce (ať již věřil v jakéhokoliv): *játra fungují, žaludek taky „oukėj“, nohy slouží, ruce šikovný, páteř drží, svaly se ohýbají, ted' hlava... á safra. No nic, tuhle bytost dáme k Bravo Kachnám.*

Lékař ani netušil, jak přesně se trefil. Nicméně nyní se spěšně omlouval nádražnímu zřízenci, který se s hadrem a chápavým úsměvem vrhl na svinčik na podlaze. Vedle omluv mu Celestián vnutil dýško a vizitku se slibem bezplatného vyšetření, načež se otočil ke skupince a -

Zarazil se. Rychlým pohledem je přepočítal.

„Kde máte Jane?“

Bravo Kachny se podívaly na malého Syčáka, který pootevřel ústa -

„Hej!“ Magor proběhl mezi sloupy v průčelí haly, „jdeme?!“

Doprovázely jej tři dívky. Tři??? Počk-

Mávl na Celestiána i Bravo Kachny a prosvištěl i s harémem kolem, rovnou k nástupišti, kde brzdila vlaková souprava – směr Venezie, cílová stanice: Benátky.